

Babam Ve Ben

– AliKemal · 15 Ağustos 2015

Yazıyı Düzenle

Babam ile aynı evde yaşıyorduk, ama ilişkimiz açısından çok farklı dünyalara aittik.O, öğretmen emeklisiydi ve özgün dünyasında mutlu bir yaşam standardı tutturmuş, bilgi dağarcığı geniş bir entelektüeldi. Anadili kadar iyi Fransızca bilirdi. Yazmayı, okumayı çok severdi. Allah inancı da oldukça güçlü sayılırdı. Ben, babam için saydığım bu meziyetlerin tamamen karşıtıydım; yani, okumayan, yazmayan, değil yabancı dil, Türkçeyi doğru dürüst kullanamayan, uhrevi inançları hiç olmayan dandik bir adamdım. Bilgi dağarcığım gazetelerin magazin sayfalarındaki, ya da televizyonların magazin programlarındaki haberlerden ibaretti. Müzisyenlik yapıyordum. Kazancımı har vurup harman savuruyordum. Aklım bir karış havadaydı.Eve ayık kafayla gelmişliğim hiç yoktu ve hiçbir şeyine müdahale edilemeyen bir aile külhanbeyiydim. Tahrik edilmeden sızıp kalmam, evin sükûneti için gerekli bir haldi.Babamın yaşamı içinde birkaç alışkanlığı vardı. Sürekliliği olan birinci alışkanlığı, Eskişehir İl Halk Kütüphanesine üyeliği idi ve haftada birkaç defa kütüphaneye uğrar, emanet bir kitap alıp eve getirir, okur, götürüp yenisiyle değiştirir, sürekli okuyacak bir kitabı olurdu. Ama kitaba para ayıramadığı için kitaplığında sekiz on tane kitaptan başka kitabı yoktu. O sekiz on kitap da hediye olarak getirilmiş Fransızca kitaplardı. Buna karşın, mahalle bakkalına her aybaşında bir aylık gazete parasını peşin ödediği için günlük gazetesini her gün okurdu. Bir de eski bir daktilosu ve elinin altında bir top A4 kağıdı bulunurdu. Sürekli yazdığı bir şeyler olurdu. Onları bir yerlere yollardı, ya da biriktirirdi.Eskişehir'in kaplıcaları çok meşhurdur. Babamın hayatında sürekliliği olan ikinci alışkanlığı da sağlığı için hiç aksatmadan, her gün hamama gitmekti. Parası kısıtlıysa yürüyerek gider, eve yürüyerek dönerdi. Parası yeterliyse hamam çıkışında bir kaçamak yaparak tatlıcıya, ya da köfteciye gittiği de olurdu. Eskişehir'in yoğurtlu köftesi de çok meşhurdur.Yoğurtlu köfteyi ben de çok sevdiğim için, arkadaşım olan meşhur bir köfteciye, sık sık yoğurtlu köfte yemeğe giderdim. Lokanta sahibi birlikte pek çok defa kafa çektiğimiz için içmeyi sevdiğimi bilerek, diğer müşterilerden farklı bir muamele ile köftenin yanında istediğim şiranın içine votka katarak servis yapardı.Gene bir gün canım yoğurtlu köfte yemek isteyince bu arkadaşımın lokantasına gittim. O ne? Tesadüfen, babam da oradaydı ve köfte yiyordu. Başka bir masaya oturursam ayıp olacağını düşünerek gittim, babamın masasına oturdum. Adamcağız neye uğradığını şaşırı ve bana ne yersin, diye sormanın korkusuyla hoş geldin bile diyemedi. Öyle anlaşılıyordu ki, kendi yediği köftenin hesabını ancak ödeyebilecek imkanı vardı.Garsona, "babamın yediği köfteyi de benim hesabıma ilave et, yoğurtlu köfte ile şiramı da getirmeyi unutma!" dedikten sonra babama dönüp, "bir şıra ister misin, babacığım?" diye sordum.Adamcağız, "pek sevmem, ama senin hatırın için içeyim bir bardak," diyerek bir bardak şıra ismarlamamı kabul etti.Garsona işaretle şiralardan babaminkine votka katmamasını işaret edip, "şiralar iki oldu" diyerek siparişimi yeniledim.Hesabı ben üstlendikten sonra babam rahatlayıvermişti. "Hamamdan çıkıp eve gitmeden önce bir porsiyon köfte yemek istedim. Ancak, senin geldiğini görünce, ne yalan söyleyeyim köfteler boğazıma dizildi; zira,

cebimde kendi köfteme yetecek kadar param vardı.”Köftem ve şiralar geldi. Yemeğe başlamadan önce önüme konulan şirayı kafama dikip fon dip yaptım. Garsona yenilemesini işaret ederek köftemi yemeğe koyduğum.Bir de ne göreyim! Babam da şirasını kafasından dikmez mi? Adamcağızın şıra içme kültürü yok da, benden görerek öyle içiliyor zannetmiş olmalı, diye düşündüm.Şirayı bitirir bitirmez, “Oh... Pek güzelmiş şiraları,” diyerek, adeta bir bardak daha onun için de söylememi beklemeye başladı. Garsona “şıra iki oldu Ali kardeş,” diye seslendim.Garson Ali iki şıra bardağını getirip önümüze bırakırken, babamın bardağına da votka katmış olduklarını hissettim. Yerimden kalkarak mutfağa vardım. Arkadaşım olan lokantacıya çıkışarak,“ulen oğlum, pederin bardağına da mı votka katıyorsun yoksa?” diye sordum.Arkadaşım, “evet,” deyince derinden bir eyvah çektim.“Yahu, babam Yeşilaycıdır. Votkalı şıra içirdiğimizi bir anlarsa eve sokmaz beni!” Telaşla garsonu çağırıp, “Ali! Çabuk babamın önündeki şirayı alıp getir, içinde votka olmayan bir tane götür, çabuk!” dedim.Mutfağın küçük servis penceresinden olanları seyretmeye başladım. Garson Ali telaşla, babamın önündeki şirayı alarak geldi, hemen votkasız bir tane doldurup götürdü, önüne bıraktı. Babam garsonun hareketlerine bir anlam veremeyerek bırakılan şiradan bir yudum aldı, alır almaz içmekten vazgeçti. Götürülen şıra hoşuna gitmemişti. Benim önüme konulmuş olan şiraya uzandı; ondan bir yudum alıp beğendi ve kendi votkasız şirasını benim önüme bıraktı.Lavabodan dönüyormuş gibi yaparak yerime oturdum. Köftemi yemeğe devam ettim. Babam da köftesini yerken, şirasını içti, bitirdi. Bu defa garsona kendisi seslendi.“Ali, evladım, aynından bir şıra daha rica edebilir miyim?”Ali boş bardağı götürüp dolusunu getirdiğinde, getirilenden bir yudum içen babam hemen itiraz etti.“Yok, hayır, bundan değil, ötekinden!”Ali çaresizlikle bana baktı, üzüntülü götürdü şirayı, içine votka katarak geriye getirdi.Babam, getirilenden içtikten sonra, “Oh...” diye iç çekerek damaklarını şapırdattı. “Yiyeceklere, içeceklere bu lezzeti katan Allah’a şükürler olsun. O yarattığı her şeyi kusursuzlukla ödüllendirmekte...”Ben, Allah ile ilgili düşünceleri değişik olan birisi olmama rağmen hiçbir konuda olduğu gibi bu konuda da babam ile söyleşmemeyi tercih ederdim. Fakat ne olduysa o an dilimi kontrol edemedim ve dilimden, “Hangi Allah?” diye bir soru çıkmasını önleyemedim. Galiba babamı kızdırmak istemişti dilim ve eve sarhoş gidişlerimde olduğu gibi karşımdakinin ukalalıklarımı sineye çekerek korkutacağımı sanmıştı.Babam, ağzını şapırdatarak içip bitirdiği şiranın boş bardağını garsona doğru uzattı. “Evlat, bir bardak daha getir; pek nefis olmuş...” dedi. Galiba sinirlenebilecek kadar kafası güzelleşmişti. Beni, “Ne demekmiş o, hangi Allah filan? Bir tane Allah vardır!” diyerek azarladı.Azarlanmaktan tahrik olduğum için mi, ne, birden, “Tek Tanrı’nın tek bir dini olmaz mı?” diye çıkışıverdim babama. “Ne bu böyle, çeşit çeşit? Davudilikmiş, Musevilikmiş, hıristiyanlıkmiş, müslümanlıkmiş, hinduluk, minduluk, bir sürü din var ortalıkta. Bir dindekiler, gerçek din bizim dinimiz, ötekiler sahtedir, diyerek diğer dinleri tanımıyorlar!..”Babam, azarlamak yerine bu defa kuran diliyle cevap vermek isteyerek, “İnsanlar bir tek ümmet idi. Sonra Allah peygamberleri müjdeleyiciler ve uyarıcılar olarak gönderdi. Onlarla beraber anlaşmazlığa düştükleri konularda, insanlar arasında hükmetsinler diye gerçeği taşıyan kitabı hak olarak indirdi,” diyerek bir şeyler konuşmaya başlayınca, gene dilimi zapt edemeyerek, “Gerçek ne?” diye sordum. “Senin için indirilen kitap mı? Onun için indirilen kitap mı?”Babam bir salağa laf anlatma sabırlılığı ile şıra bardağını dikti kafasından, Ali’ye yeni bir işaretle tazelemesini emretti. “Gerçek olan, elbette Allah tarafından indirilen kitapların hepsi...”Ben önümde duran votkasız şiradan bir yudum alarak dudaklarımı

ıslattım. "Ama onlar senin kitabının ve ötekilerin kitabının sahte olduğunu iddia ediyorlar," dedim. Ali yeni şirayı getirdiğinde, babam, ona doğru bakarken, "Sen de, onların kitabının eskidiğini, demode olduğunu iddia etmiyor musun?" diye sorunca, zavallı Ali kendisine bir şey sorulduğunu sanarak, "Kim, ben mi?" diye sordu. "Aliciğim sana değil, sen işine bak," diyerek müdahale ettim ona. "Her peygamberin yeni bir din kurması neden? Neden inananlar arasında din çatışmaları yaratmışlar? İlk gelen dini geliştirseydi ya her peygamber. Öyle müjdeleselerdi, öyle uyarsaydılar." Babamın sabrını zorluyordum. "Allah, inananları, üzerinde tartışmaya girdikleri gerçeğe tekrar ulaştırır. Bunu Bakara Suresi söylüyor, ben değil. Bakara suresinin iki yüz on üçüncü ayetinde, 'Allah, dilediği kişiyi / dileyi dosdoğru yola iletir,' deniliyor." "Öyleyse, benim dinim, senin kitabın diye çatışmalar niye? Kutsal kitaplarda anlaşmazlığa düşenler, o kitabın taşıyıcılarından başkaları değil ki!. Din adına insanları hesaba çekmeye kalkanlar, kendilerinin bir tür göstergesi olan bu illetlerle insanlığı saptırmış, perişan etmiş, Allah'tan ve dinden tiksindir hale getirmediler mi zaten?" "Tabii ki, her devirde iyilik, güzellik ve hayır sergileyenlerin varlığı da inkar edilemez." "Onların varlığı, Kur'an adına insanları Allah'ın vekili edasıyla yönetmeye kalkışan rejimlerin ve onların diktatörlerinin dinimize verdiği korkunç zararları hafifletti mi? 'Şeriat isterük!' diye galeyan yaratmak isteyenlere sorarsan, ağzınla kuş tutsan, onlar gibi değilsek, tu kakayız, kafiriz, dinimiz de, kitabımız da, her şeyimiz de sahte..." Bu son sözlerimde, dinimizin, kitabımızın sahte olduğunu iddia ettiğimi sanan babam sinirlerini kontrol edemeyerek, "senin bombok bir herif olduğunu biliyordum, ama ateist olduğunu henüz öğrenmiş oldum. Rezil rüsva!" diye bağırıldı. Son gelen şirayı da dikti kafasından, bitirdi. Kızgınlıkla kalktı yerinden. "Gözüm görmesin seni, bir daha! Benim evim satanist tapınağı değil, ne zaman iman eder, tövbe eder, hidayete erer isen, o zaman gel evime! Yoksa, kendine kalacak başka bir yer bul!" diye söylenerek yalpalaya yalpalaya çıkışa doğru yürüdü. Yanına yetişerek, "beni yanlış anladın babacığim, ben yobaz takımının bizi nasıl gördüğünü anlatmak istedim..." derken, sarhoşlaşmış olan babam sinirleri iyice kontrolden çıkmış bir halde bana döndü, yaratana sığınarak bir tokat patlattı suratıma. "Düş yakamdan, Allah düşmanı!" Ben daha neye uğradığımı anlayamadan, o, çıktı, gitti.